

De la început trebuie să precizăm că ne aflăm în interiorul unei realități cu aparență contradictorie: un mic orașel din Oltenia de sub munte, cu numai 6.500 de locuitori, adăpostește o școală cu 2.500 de elevi și 200 de cadre didactice. Școala este chiar sufletul acestui oraș, care-și reglează respirația după evenimentele școlare. Vara, în absența elevilor, orașul pare pustiu... Acum 175 de ani nu funcționa nicio școală în Târgul Horezu. Acum avem un conglomerat școlar, cu cea mai mare densitate de suflete conectate în pătratul pe care-l ocupăm în centrul orașului, pe vechea Cale Domnească.

Doar mastodontul industrial Oltchim avea pe vremuri o mai mare concentrare umană în județul Vâlcea. Vreau să vorbesc, cum este și firesc, despre un personaj special, unitatea simbiotică dascăl-școală-elev. O școală cu un număr record de elevi are și dascăli cu un număr record de ani ca titulari și elevi model, cu performanțe școlare record. Fără falsă modestie, semnatarul acestor rânduri mă simt legat prin destin de această școală. Când s-a înființat acest liceu, în 1954, la câteva luni am apărut și eu pe lume, am aniversat împreună jubileul și în curând vom aniversa 70 de ani de existență. La 75 de ani vom avea de îndeplinit un ideal și un destin comun, liceul să devină Colegiu Național, pentru a dodânda astfel anvergura oficială pe care o merită din plin. Triada școală-dascăl-elev se multiplică înmiit în acest spațiu școlar, cu fiecare din cei ce au dat înălțime acestei școli.

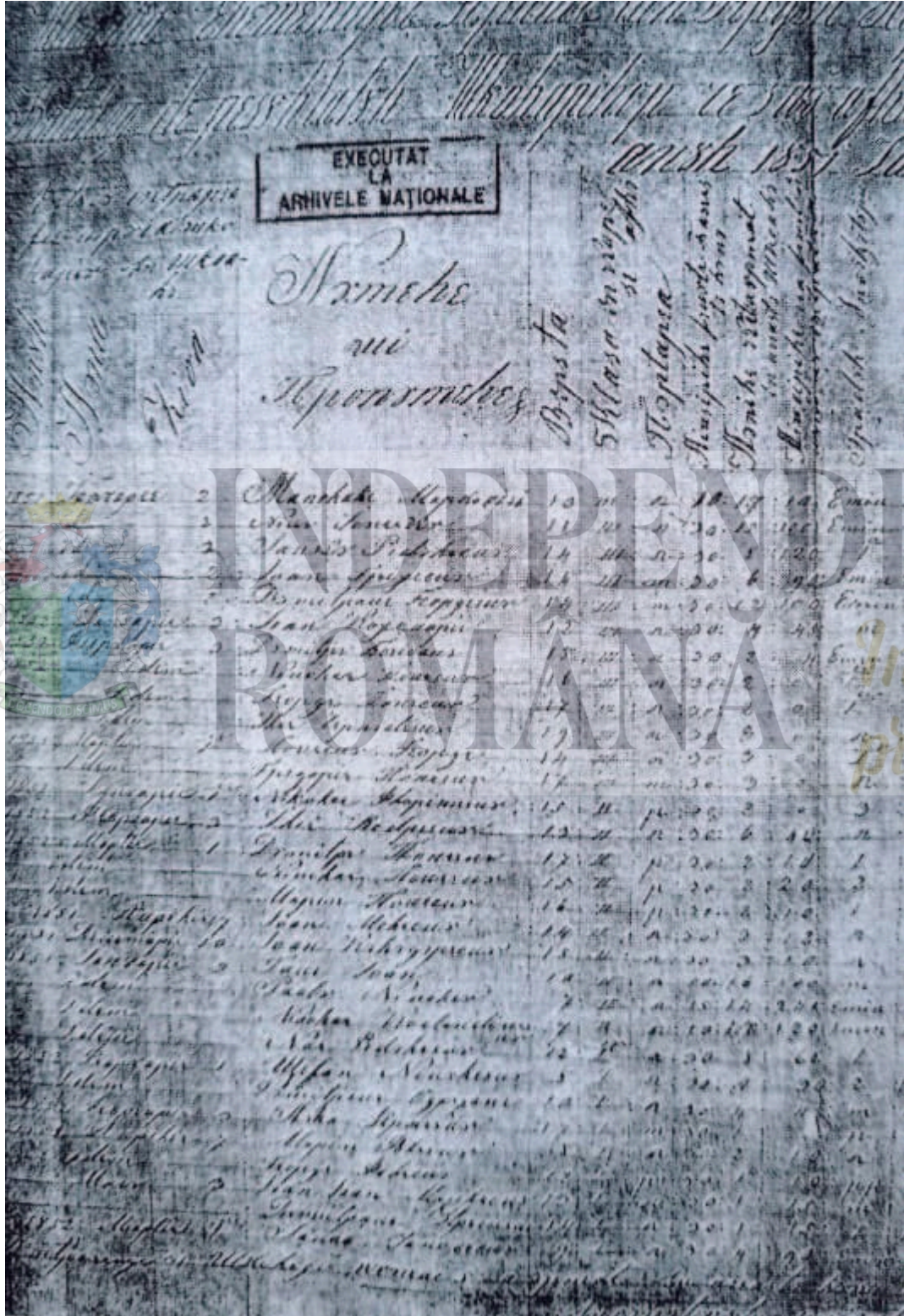
De aici începe povestea. Un hrisov domnesc, datat 5 septembrie 1487, cuprinde prima mențiune documentară a localității Horezu. La sfârșitul veacului al XVII-lea istoria acestor locuri se leagă în chip fericit de personalitatea voievodului Constantin Brâncoveanu, cel care a ridicat o vestită mănăstire, simbol pentru arta medievală românească, edificiu intrat de curând în patrimoniul UNESCO. La 1692 este atestat arhimandritul Ioan, primul egumen al mănăstirii, dar și renumit dascăl.

La mănăstire se învățau pe vremuri scrisul, cititul, dar și diverse meserii. Școala de pictură de la mănăstirea Hurezi a cristalizat în arta românească "stilul brâncovenesc". Eforia Școalelor a înființat în 1838 școli în satele Romani, Râmești și Ursani, care aparțin de orașul Horezu. Târgul Horezu era considerat pe vremuri doar o mahala și nu a beneficiat de școală. În 1850, locuitorii din Târgul Horezu semnează o jalbă către domnie solicitând înființarea unei școli, menționând și numele învățătorului care va preda la această școală, Petre Ionescu...

Boiernașii din Horezu, nemaiășteptând răspunsul de la Eforia Școalelor, găsesc o cameră de patru stânjeni pătrați și organizează o școală privată, la data de 2 ianuarie 1851. Primul local de școală s-a construit în anul 1867. Învățătorul Ion Prodescu a fost cel care a donat terenul, a dirijat strângerea fondurilor și construirea localului de școală, cu trei săli pentru clase și patru camere mai mici pentru

administrație.

Ctitorul a dotat școala cu cele necesare, făcând și o dotă din averea sa, donând o pădure și o moșie lângă râul Luncavăț. La 30 martie 1869 revizorul scolar T. Tătărăscu raportează că cei 120 de elevi provin din vecinătățile Horezului, dar și din Gorj sau Dolj. Părinții elevilor "întrețin bucuroși pe fiii lor, așezându-i la gazde, numai să urmeze cursurile profesorului George Dumitrescu, cel care, departe de un mare centru, își dă toată silința, luminând școlarii prin cultura inteligenței".

În 1871 și-a început activitatea la școala de fete doamna Aristina Dumitrescu. Pe vremea ministrului Spiru Haret, Târgul Horezu a beneficiat de fonduri pentru construirea unui nou local de școală, în anul 1905. Prefectul Ion Băncescu, originar din Horezu, a contribuit și el la construcția unui local

impunător, cu patru săli de clasă, cancelarie, sală de festivități și o mică sală de gimnastică. În clădirea respectivă, din 1906 va funcționa Școala primară cu clasele I-V, iar din 1922 și până la 1948, Școala primară de șapte clase, apreciată ca fiind cea mai bună școală din plasa Horezu.

Învățătorii Constantin Niculescu, Nicolae Stoiculescu și Maria Țuru au fost evidențiați în repetate rânduri de revizorii școlari. În anul 1923 se construiește un alt corp de școală cu patru săli de clasă unde au funcționat o Școală de meserii pentru băieți și o Școală de menaj pentru fete. În 1941 un incendiu a mistuit această clădire, care a fost reparată abia zece ani mai târziu și transformată mai întâi în Cămin Cultural.

Prin reforma învățământului de la 1948 la Horezu va funcționa Școala elementară de șapte clase. Primul director a fost învățătorul Ion Mihuți. După 1954 s-au refăcut sălile de clasă afectate de incendiu, s-a amenajat o cantină la demisol și încă două săli de clasă. În felul acesta școala era pregătită să urce o treaptă importantă în evoluția ei.

Prin stăruința directorului Ion Mihuți s-a aprobat înființarea în comuna Horezu a Școlii Medii Mixte de 10 clase, în anul școlar 1954-1955. Un număr de 40 de elevi au fost admiși în prima clasă de liceu, dirigintă fiind profesoara Eleonora Comănescu. Acești liceeni au absolvit în anul 1957. Întrucât s-a trecut la Școala Medie de 11 ani, în 1958 n-au fost absolvenți. În această perioadă s-a făcut remarcat ca director domnul profesor Marin Mazilu, un om care și-a pus amprenta pe destinul liceului din Horezu.

Față de alte școli din județul Vâlcea, elevii de la Horezu, care erau fii de chiaburi, preoți sau deținuți politici nu au fost exmatriculați, mai ales datorită intervenției directorului Mazilu pe lângă patriarhul Iustinian Marina, cu care avea legături apropiate de rudenie. Între anii 1961-1962 s-a construit primul local de școală cu două nivele, cuprinzând 12 săli de clasă. După 1963 la ciclul gimnazial se adaugă clasa a VIII-a, astfel că Școala Medie Horezu devine Liceul Teoretic Alexandru Ioan Cuza, cuprinzând 12 ani de studiu.

În anul 1968 Horezu dobândește statutul de oraș. Liceul, care cuprindea și ciclurile primar și gimnazial a primit numele Liceul real-umanist Alexandru Ioan Cuza. După revoluție, în anul 1993, liceul se transformă în Grupul Școlar Constantin Brâncoveanu, primind noua denumire pentru cinstirea Sfântului Brâncoveanu, patronul spiritual al Horezului. Pe lângă clasele I-VIII, școala va avea clase de liceu teoretic, cu profil real și uman, clase de liceu industrial, clase de profesională, clase de învățământ complementar, învățământ seral și cu frecvența redusă.

În această unitate școlară mastodont funcționează de fapt trei școli, școala gimnazială, liceul teoretic și liceul industrial. În 1996 toate clădirile construite înainte de cel de-al Doilea Război Mondial sunt demolate, pentru a face loc unei construcții ample cu patru nivele, cuprinzând 20 de săli de clasă, cancelarie, bibliotecă, 6 laboratoare, arhivă, centru de documentare, iar la demisol 6 ateliere școlare.

Marea problemă a școlii este că liceul teoretic, cel industrial și școala generală au o administrație comună și profesorii titulari nu au acceptat desprinderea celor trei entități. Construcția noii școli a început în 1997, dar s-a sistat repede din lipsă de fonduri, rămânând un schelet de beton care se degrada vizibil, ulterior au fost deblocate fondurile necesare reabilitării. Școala nouă a fost inaugurată în anul 2007. În această perioadă s-a atins momentul de apogeu al școlii.

Nivelul gimnazial avea 32 de clase, liceul teoretic 24 de clase, liceul tehnic 24 de clase, 2.500 de elevi și 200 de angajați. Elevii, în majoritate navetiști, proveneau din comunele învecinate, care formau un bazin de aproximativ 30.000 de locuitori, cât un municipiu însemnat, care ne alegeau pe noi ca furnizori de educație, costurile în reședința de județ fiind mult mai mari. În cei 70 de ani de

funcționare, de pe băncile liceului au plecat oameni bine pregătiți care au devenit medici, profesori, ingineri, generali, cercetători științifici, manageri ai unor instituții vitale din țara noastră. Dintre marile personalități îi amintim pe scriitorul Constantin Zărnescu, pe diplomatul Lazăr Comănescu, care a fost și ministru de externe în guvernul României, pe marele biolog Gheorghe Ploaie. Dintre profesorii care au predat la liceu și au devenit apoi profesori universitari, menționăm pe Tavi Popescu de la ASE, pe Marcel Pârvu de la Facultatea de biologie de la Babeș-Bolyai.

Liceul are un potofoliu bogat de activități extracuriculare, care-i dau un specific aparte în galeria școlilor din România: Festivalul Brâncoveanupecete pe cer (concurs de literatură, concurs de comunicări științifice de istorie și concurs de oratorie religioasă); Cercul și tabăra de iconografie; Cercul și tabăra micilor ceramiști; Concursul de matematică Dan Barbilian; Schimbul cultural anual cu Liceul Alain din Alencon, Franța; Mobilități școlare în cadrul proiectelor Comenius, Leonardo și Erasmus;

Trupa de teatru participă la Festivalul Dinu Săraru; Certificatul de competență ECDL; Clubul de dezbateri Debate; Clubul Lacrima munților; Clubul de filosofie Socrates; Clubul de robotică; Gala premiilor Brâncoveanu; Revista Generația plus; Revista de înțelepciune Bufnița de Horezu; Echipe sportive de handbal, fotbal, rugby și baschet; Ansamblul de dansuri populare Brădulețul. Am avut privilegiul, aici la Horezu, să înțeleg în fiecare zi că acele realizări înseamnă sacrificiul meu pentru învățatură și credință, fără să mă gândesc la răsplata omenească.

Profesor Constantin SORICI

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*